

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΟΙ ΓΙΑΤΡΟΙ

Ο κύριος Γιαννής διάσημος στο Λουτροχώρι, γεννήθηκε στην πατρίδα του, παιδοκόμησε καὶ γέρασε στὸ Λουτροχώρι. Στὸν κόσμο τὸν μεγάλο δὲν κατέβηκε ποτέ. "Η, γιὰ νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια, ὅχι πώς δὲν κατέβηκε ποτέ, ἀλλὰ κατέβαινε μόνον καὶ μοναχά, ὅταν τὸν τραβοῦσεν ἡ ἀνάγκη. Καμμιὰ μαρτυρία στὸ δικαστήριο, κάνα μεγάλο φώνιο, ἡ καμμιὰ συμβουλή νὰ πάρῃ ἀπὸ δικηγόρο ἢ ἀκόμη νὰ συντάξῃ κανένα συμβόλαιο γιὰ δουλειές.

"Ἀλλὰ τί τὸν ἥθελε ὁ κύριος Γιαννῆς διάσημος τὸν κόσμο; Γιατὶ νὰ ξεκινήσῃ καὶ νὰ πάγι σ' αὐτὸν, ἀπὸ τὸ χωριό;

Παθιασμένοι, ρευματικοί, σακατεμένοι καὶ στομαχικοί ἐρχόντουσαν ἔκει, νὰ βροῦνε τὴν ύγειαν τους νὰ πιοῦν θαυματουργὸν νεράκι.

"Όνομαστὸ σ' δόλον τὸν κό-

σμο, τοῦ χωριοῦ του, τὸ νερό. Λουτροχώρι, ὅχι μονάχα μὲ τὸ ὄνομα, ἀλλὰ καὶ Λουτροχώρι μὲ τὴ χάρι. Παρίσι, γινόταν, τὸ σκασμένο, κάθε καλοκαῖρι! Κόσμος μεγάλος, κόσμος πλούσιος, κυρίες μὲ τουαλέττες ἀκριβές, γρηγὸρες θαμμένες, σὰν τῆς Πασχαλιᾶς τ' αὐγά, κορίτσια ποὺ σούρνανε λυκόσκυλα, σὰν νάτανε τσοπανάρει!... Υπουργοί, ύφυπουργοί, ἐπίσημοι καὶ στρατηγοί, καὶ υπενωμοτάρχαι, βουλευτάδες, ναύαρχοι καὶ δήμαρχοι καὶ χαρτοπαίχτες, τί ἥθελες καὶ δὲν ἔβλεπες ἔκει.

Τί ἥθελε, λοιπόν, ὁ κύριος Γιαννῆς νὰ ξιδευτῇ, νὰ πάγι στὸν μεγάλον κόσμο, ὅταν ὁ μεγάλος ἐρχότανε σ' αὐτόν, καὶ τὸν πλούτιζε ὅλο τὸ καλοκαῖρι;

Καὶ τί δουλειές π' ἀνοίγωνε! Καὶ τί χρῆμα πούπεφτε, βροχή! Καὶ τί παράδες μὲ ούρα ποὺ ἔκαμε ὁ Γιαννῆς!...

— Δόξα νὰ ἔχῃ ὁ Θεός, καὶ τὸ νερὸ νὰ μὴ στερέψῃ.

Καὶ οὔτε τὸ νερὸ ἐστείρευε, οὔτε τοῦ κόσμου ἡ παράδες ἔπαυν νὰ κυλᾶνε στὰ σεντούκια του.

Εἶπαμε:

— Δόξα νὰ ἔχῃ ὁ Θεός!

Ἐται εύτυχισμένος καὶ χορταίνοντας ἀπὸ ὅλα τὰ κυλά, ἔφτασεν ὁ Γιαννῆς ὃς τὰ ἔξηντα χρόνια. "Οταν ἔνα βράδυ χειμωνιάτικο αἰσθάνθηκε μιὰ ἀδιαθεσία. Σὰν νὰ τὸν πονοῦσε τὸ στομάχι του, σὰν ἔνα βάρος μέσα στὴν κοιλιά του, σὰν κάτι σκοτούρες στὸ κεφάλι του, σὰν κάτι τσιγκέλια νὰ τραβοῦν τὰ σωθικά του.

Τὰ παιδιά του, τὰ ἔγγονια, οἱ συμπέθεροί του ἥρθαν νὰ τὸν ἐπισκεφθοῦν καὶ νὰ τοῦ κάνουν ὅλα τὰ ρεμέντια.

— Θὰ κρύωσες, προχθὲς, ποὺ ἔβρεχε, συμπέθερε, καὶ δὲν φυλάγεσαι λιγάκι.

Καὶ τοῦ βράσανε δυόσμο νὰ πῆ, καὶ τοῦ βάλαν πίτουρα ζεστά, ἀπάνω στὸ στομάχι καὶ τοῦ βάλανε στὰ πόδια του συναπισμούς, καὶ πυρωμένες κεραμίδες στὴν κοιλιά του.

Μὰ τίποτα... τίποτα! 'Απ' τὸ κα-

κὸ δὲν κύριος Γιαννῆς πήγαινε στὸ χειρότερο.

— Πατέρα, τοῦ εἴπαν τὰ παιδιά του, δὲν πᾶς ὃς τὴν Ἀθήνα, νὰ σὲ κυττάξουν οἱ γιατροί;

— "Αφησε, ἔλεγε αὐτός, τὸ καλοκαῖρι, ποὺ θὰ γεμίσῃ τὸ χωριό ἀπὸ γιατρούς.

— Θὰ σούρνεσαι, ἔξη μῆνες ἄρρωστος, ωσπου νάρθη τὸ καλοκαῖρι; "Αἴντε νὰ πᾶς νὰ κυτταχθῆς. Γιατὶ νὰ ύποφέρης;.. Μήπως μᾶς λείπουν οἱ παράδες; Δόξα νὰ ἔχῃ ὁ Θεός!

Καὶ θέλοντας, μὴ θέλοντας, σὰν καὶ νὰ τὸν σπρώχνανε, ἐπῆγε στὴν Ἀθήνα, ὁ μπάρμπα-Γιαννῆς ὁ Σκύθαλος.

* * *

Ο κουμπάρος του, ἔνας παληὸς κουμπάρος Ἀθηναῖος, τοῦ σύστησε, τὸν πιὸ μεγάλο τῆς πρωτεουόσης γιατρό καὶ καθηγητὴ τοῦ Πανεπιστημίου κ. Νεροσέλινο.

— Αὐτός δὲν εἶνε γιατρός, τοῦ ἔλεγε, αὐτός εἶνε ἄγιος, αὐτός εἶνε θαυματουργός. Σὲ δύο - τρεῖς ἡμέρες, περδίκι θὰ σὲ κάνῃ καὶ θὰ γυρίσης μιὰ χαρά καὶ πάλι στὸ χωριό σου. 'Απ' τὴν Εύρωπη ἔρχονται σ' αὐτόν.

— Καὶ πόσα παίρνει;

— Γιὰ σένα; Λίγα κατοστάρικα γιὰ μιὰ ἐπίσκεψι μονάχα. Γιὰ ἄλλους παίρνει καὶ χιλιάδες. Μὰ δὲν ξέρεις, εἶνε καὶ καθηγητὴς ἀπάνω στὸ Πανεπιστήμιο. Καὶ πάλι λίγα παίρνει...

Τσούκου-τσούκου, μὲ τὸ μπαστουνάκι του, τὴν ἄλλη τὴν ἡμέρα, ὁ κύριος Γιαννῆς πήγε στὸν γιατρό.

Γυμάτο τὸ σαλόνι, γεμάτος καὶ ὁ κῆπος, γεμάτη ἀπὸ πελάτες ἀκόμα κ' ἡ αὐλή.

Βρήκε κι' ὁ Σκύθαλος μιὰ θέσι καὶ ἐκάθησε καὶ μὲ τὴ χωρικὴ ύπομονή του, περίμενε ὅρες καὶ ὅρες τὴν ἀράδα του. Οι διπλανοί του ἄρρωστοι, τοῦ λέγουνε τὰ βάσανά τους. 'Ο ἔνας τοῦ διηγεῖτο, πώς ἐπασχε ἀπὸ τὸ σηκότι του, ἄλλος τὸ πῶς γουργουρίζει ἡ κοιλιά του καὶ ἄλλος πώς τὸν πονοῦσαν τὰ νεφρά καὶ ὅλοι ἐπαινοῦσαν τὸν περίφημο γιατρό, τὸν κ. Νεροσέλινο, ποὺ ἦταν καὶ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου.

— Θαῦματα κάνει ὁ κύριος γιατρός, ὁ Νεροσέλινος!...

— Χμ! ἔλεγε κι' ὁ κύριος Γιαννῆς, μοῦ τῷπε κι' ὁ κουμπάρος μου.

"Επαίρνε νὰ νυχτώσῃ, σταν ἥρθε καὶ ἡ ἀράδα τοῦ Γιαννιοῦ. Τὸν μπάσανε μέσα στὸ ίδιαίτερο τῆς ἔξετάσεως δωμάτιο, ποὺ ἥσαν καθίσματα, τραπέζια, ντουλάπια, δλαλευκά καὶ καθαρά κι' ἀστράφτανε τὰ μηχανήματα καὶ λάμπανε τὰ γυαλικά.

Ο κύριος Γιαννῆς, σὰν νὰ θαυμώθηκε, ὁ κύριος Γιαννῆς σὰν νὰ φοβήθηκε, ὁ κύριος Γιαννῆς, σὰν νὰ μπήκε σ' ἔνα μέρος ἄλλου κόσμου, περίεργο καὶ φοβερό καὶ εἶχε διαφορά σαστίσει. Μιὰ διατακτικὴ καὶ δυνατὴ φωνή, τὸν ἔφερε ἀξαφόντοντος τὸν ἔσαυτό του:

— "Ελα, κάμε γρήγορα!

— Σὺ εἶσαι ὁ κύριος γιατρός; ρωτᾷς ὁ Γιαννῆς.

— Ναι. "Ελα μπρός. Τί θέλεις;

— 'Ο κουμπάρος μου... Τὸν ξέρεις τὸν κουμπάρο μου;... Τὸν ξέρεις. "Έχει καὶ χάνι, κάτω ἐκεῖ στὸ Πυθαράδικα. Σπουδαῖος ἀνθρωπός, σὲ ξέρει καὶ τὸν ζέρεις.

— "Ελα, ἔλα, τελείωνε, γιατὶ ἔχω κι' ἄλλους, όποιου περιμένουν. Τί ἔχεις;

— Γιατρέ μου, ύποφέρω...

— Γδύσου.

— Είμαι ἀσχημα, γιατρέ;

"Όλοι πηγαίνανε ἔκει νὰ πιοῦν θαυματουργὸν νεράκι.

— "Οχι. Άλλα φαίνεται πώς δὲν ἀκολούθησες τὶς ὁδηγίες σου ουδὲν έδωσα!"
 — Τις ὁδηγίες;...
 — Τὴν δίαιτα ποὺ σου διέταξα, δὲν τὴν ἔξετέλεσες, όπως σου τὴν εἶπα:
 — Τὴν δίαιτα!...
 — Αὐτὸς ποὺ σου λέω νὰ ἀκοῦσ. Σεις οἱ χωριάτες εἰσθε κακόκεφαλοι. Δὲν ἐννοεῖτε νὰ υποταχθῆτε στὶς ὁδηγίες τοῦ γιατροῦ...
 — Πιστανοῦ γιατροῦ;...
 — Τ' ἀκοῦς αὐτά, όπου σου λέω ή κάνεις τὸν χαζό;...
 — Τὰ ἀκούω.
 — Νὰ ἔξακολουθῆς νὰ πάρνης τὰ φάρμακα ποὺ σου έδωκα τὴν ἄλλη τὴ φορά.
 — Μᾶ ἔγώ, τώρα πρωτοπάω σὲ γιατρό.
 — Θὰ ἀκολουθήσῃς τὸ λοιπόν;
 — Θα ἀκολουθήσω.
 — Καλά. Μᾶ πρόσεξε πολύ.
 — Σ' δρκίζομαι στὴ ζωὴ τῆς Παρασκευούλας τῆς γυναικας μου.
 — Γοιλύ καλά.
 — Πέσα σου διφεῖλω;
 — Πιεντακόσια φράγκα.
 — Λαθε τα, γιατρέ μου.
 — Ευχαριστῶ.
 — Λοιπόν, δὲν μου είπες καὶ τί ἔχω;
 — "Οχι καὶ τίποτε τὸ σοβαρόν. Αρθριτικὰ στὰ πόδια.
 — Μᾶ μένα μὲ πονάει τὸ στομάχι μου.
 — Τὸ στομάχι σου, καὶ γιατὶ δὲν μου τὸ λές;
 — Σου τὸ ἔλεγα, μᾶς ἐλόγου σου δὲν μ' ἄφηνες νὰ τέλειώσω. Έγώ πρώτη φορά πηγαίνα σὲ γιατρὸ καὶ σύ, γιατρέ μου, ἔλεγες πώς δὲν σεβάστηκα τὶς συμβουλές σου.
 — Καλά. Σκύψε νὰ σὲ ἔξετάσω. Δὲν ξέρετε νὰ διμιήσητε σεῖς οἱ χωρικοὶ καὶ δὲν μπορεῖ κανένας νὰ σᾶς καταλάβῃ.
 — Εἶνε τίποτε τὸ σοβαρό, γιατρέ;
 — "Α, οχι. Τίποτε σχεδόν. Εὔκολα θὰ σου περάση. Αἴντε στὸ καλό.
 — Φάρμακο; Φάρμακο δὲν μούδωκες!... Τὶ φάρμακο νὰ πάρω;
 — Νὰ πᾶς τὸ καλοκαῖρι κάνα-δυὸς μῆνες στὸ Λουτροχῶρι — ξέρεις τὸ Λουτροχῶρι; — καὶ νὰ πίνης ἀπὸ ἔκεινο τὸ νερό, τρία ποτήρια τὴν ήμέρα. "Ενα τὸ πρωί, ένα τὸ μεσημέρι...
 — 'Αλλοίμυνο, γιατρέ μου! Θὰ πεθάνω! Χάθηκα!...
 — Καὶ γιατὶ, παρακαλῶ;
 — Γιατὶ ταξίδεψα μιὰ μέρα μὲ τὸ τραίνο, ἔμεινα δυὸς νύχτες στὸ χάνι τοῦ κουμπάρου μου, τὸν ξέρεις, ἐκεὶ στὰ Πυθαράδικα, θαρράτους νοικοκύρης, ώρες περίμενα ἐδῶ, ως νὰ μὲ ἔξετάσης, φωνές, μαλώματα ἀκουσσα ἀπὸ ἐλόγου σου, πεντακόσια φράγκα σούδωκα, καὶ ὅλα αὐτὰ γιὰ νὰ σὲ ἴδω καὶ νὰ μου πής, νὰ πάω τὸ καλοκαῖρι στὸ Λουτροχῶρι καὶ νὰ πιῶ τρία ποτήρια μονάχα νερό!...
 — "Ε, καὶ τὶ μ' αὐτό; Μήπως ήθελες νὰ πιῆς ὅλες τὶς πηγές; Ανοικονόμητοι εἰσθε σεῖς οἱ χωρικοί!..."
 — Τὶ μ' αὐτό, γιατρέ μου;... Έγώ ἔξηντα χρόνια κατοικῶ ἐκεῖ, χωρὶς νὰ φύγω, οὕτε μιὰ ήμέρα. "Εκεὶ γεννήθηκα κ' ἐκεῖ ἔγέρυσα καὶ ἔχω πιεῖ ποτάμια, ἀπὸ τὸ νερὸ αὐτὸ κι' ἀρρώστησα καὶ δὲν μπορῶ νὰ γιάνω καὶ τώρα σὺ μου λές, νὰ πιῶ, τρία ποτήρια τὴν ήμέρα μόνο καὶ μοναχά γιὰ νὰ θεραπευθῶ! Μᾶ τότε πάει, θὰ πεθάνω, οὕτε ρεμέντι, οὕτε ἐλπίδα γιὰ μένα εἶνε πειά...
 — Ο γιατρὸς ἔθγαλε τὰ γυαλιά του καὶ τὰ σφούγγια.
 — 'Αφοῦ σὲ βλάπτει τὸ νερό, τοῦ εἴπει τοῦ Λουτροχωριοῦ, πήγαινε στὴν Υπάτη, ή δπου θές ἀλλοῦ, πήγαινε, στὴν Εύρωπη, δπου θές. Καὶ άιντε κάμε γρήγορα, παρακαλῶ, γιατὶ μὲ περιμένουν κι' ἄλλο.
 — Καὶ ἀνοικεῖν ή πόρτα καὶ μπῆκεν ἄλλος ἀσθενής...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΑΝΕΜΩΝΕΣ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Μὴ ρωτᾶς τοὺς ἄλλους γιατὶ δὲν σ' ἀγαποῦν. Ρώτα καλύτερα τὸν ἔαυτό σου.
 Εἶνε προτιμότερο νὰ γελᾶς μέσα σὲ μιὰ καλύθα, παρὰ νὰ κλαίς μέσα σ' ένα παλάτι.
 "Οταν παρηγοροῦμε τοὺς θλιμμένους, λιγοστεύει κ' ή δική μας ή θλιψις.
 Εύκολωτερα συγχωροῦμε ἔκεινους ποὺ γελοῦνε, δταν σοβαρούλογοῦμε. παρὰ ἔκεινους ποὺ δὲν γελοῦν, δταν εύφυολογοῦμε.

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΑΡΑΔΟΞΕΣ ΔΙΑΘΗΚΕΣ

Τι ἔκανε ένας Αμερικανὸς γιὰ νὰ μὴ βάλη σὲ ἔξοδα τοὺς συγγενεῖς του. Τι ζητοῦσε ένας ἑκατομμυριοῦχος ἀπὸ τὴ χήρα του. Μισὴ κορώνα καὶ κυανιοῦχος ποτάσσα. Ένα τηλέφωνο μέσα σ' ἔνα τάφο, κλπ.

Καὶ ἄλλοτε εἶχαμε δημοσιεύσει διάφορες παράξενες διαθῆκες. Σήμερα δημοσιεύσουμε μερικὲς ἄλλες ἀκόμη πιὸ παράξενες.

Ἐννοεῖται ὅτι τὸ ρεκόρ τῆς παραξενιάς στὶς τελευταῖς θελήσεις τους, ὅπως ἄλλωστε καὶ σὲ ὅλα σχεδὸν τὰ πράγματα, τὸ ἔχουν οἱ Ἀμερικανοί.

Κάποιος κάτοικος τοῦ Ἀλανκιτίνο, θέλοντας νὰ ἀπαλλάξῃ τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους του ἀπὸ τὰ σχετικὰ ἔξοδα, ώρισε διὰ τῆς διαθῆκης του ὅτι δὲν ήθελε νὰ κατατεθῇ κανένας στέφανος στὴν κηδεία του.

"Επειτα ὅμως σκέφθηκε ὅτι μὲ αὐτὸς θὰ ἔζημιώνε τοὺς ἀνθρώπως καὶ πρόσθεσε στὴν διαθῆκη του τὴν ἀκόλουθη παράγραφο:

«Κληροδοτῶ στὸν σύνδεσμο ἀνθοκομίας δέκα χιλιάδες δοllάρια ὡς ἀποζημίωσι γιὰ τὴν ζημία ποὺ ἔκανα στοὺς ἀνθατῶλες ἀταγορεύσας νὰ κατατεθοῦν στέφανοι στὴν κηδεία μου».

* * *

Κάποιος Γερμανὸς ἑκατομμυριοῦχος, δινόματι Σολέσνιγκερ, ὅταν πέθανε κληροδότησε στὴν γυναῖκα του, ἐκτὸς τοῦ κανονικοῦ μεριδίου ποὺ ἔδεκατο καὶ 40,000 μάρκα ἐτήσιο εἰσόδημα ὑπὸ τὸν ὅρο νὰ πηγαίνη καθημερινῶς ἐφ' ὅρου ζωῆς κάθε ἀπόγευμα μεταξὺ 4—5 ἀπογευματινῆς, στὸ νεκροταφεῖο καὶ νὰ μένη ἐκεῖ ἐπὶ μίαν ὥραν σκυμμένη εὐλαβητικά ἐπάνω ἀπὸ τὸν τάφον του. Έλεγκτὴ τῆς ἐκτελέσεως τῶν καθηκόντων αὐτῶν ώρισε τὸν φύλακα τοῦ νεκροταφείου. Έπάνω δὲ στὸν τάφο του ἦταν τοποθετημένοι τῇ φροντίδι τοῦ συμβολιυμαρύγαφου τοῦ Σολέσνιγκερ, ἔνα μεγάλο τετράδιο στὸ δόποιο ἡ χήρα ἦταν υποχρεωμένη νὰ υπογράψῃ κάθε ἀπόγευμα, ἀποδεικνύοντας ἐτοι ὅτι ἔκανε τὴν τακτικὴ ἐπίσκεψί της. Μόνο σὲ περίπτωσι ἀσθενείας, ἡ χήρα Σολέσνιγκερ εἶχε δικαώμα νὰ μὴν κάνῃ τὴν ἐπίσκεψι της στὸν τάφο τοῦ συζύγου της, ἀλλὰ καὶ τότε ἐπρεπε νὰ πιστοποιήσουν δυὸς γιατροὶ ἐνόρκως στὸ εἰρηνοδικεῖο ὅτι πραγματικῶς ἦταν ἄρρωστη.

* * *

Κάποιος Τσεχοσλοβάκος δινόματι Στάριεν, ἀφοσίει διαθήκη μοναδικὴ στὸν κόσμον. Έκληροδότησε στὴν ἀπαρηγόρητη χήρα του μιὰ κορώνα — δηλαδὴ περίπου 112 δραχμὴ — καὶ αὐτὴ ὑπὸ τὸν δρόν μιὰ ώρα μετά τὸν θάνατό του νὰ καταπιῇ ένα γραμμάριο κυανιούχου ποτάσσης, δηλαδὴ τοῦ ισχυροτέρου δηλητηρίου.

* * *

Μιὰ Ἀγγλίς κυρία, ἐπειδὴ ἔδιάθασε κάποτε ὅτι εἶνε δυνατὸν ένας ἀνθρωπὸς νὰ φαίνεται πεθαμένος χωρὶς νὰ εἶνε πραγματικῶς καὶ ἐπειδὴ φοβήθηκε μήπως τὸ πάθη αὐτὸ ἐκείνη καὶ ταφῆ ζωντανή, ώρισε στὴν διαθῆκη της νὰ ἔγκατασταθῇ μέσα στὸν τάφο της ἔνα καλὸ τηλέφωνο ποὺ νὰ ἐπικοινωνῇ μὲ τὸ τηλεφωνικὸ κέντρο. "Ετοι ἦταν θέσαιη ὅτι ἀν πάθαινε νεκρανάστασι μέσα στὸν τάφο της, θὰ μποροῦσε νὰ είδοποιήσῃ τοὺς ζωντανούς.

* * *

"Εξ ίσου παράδοξες μὲ τὶς παραπάνω διαθῆκες εἶνε καὶ μερικὲς ἐπιτύμβιες ἐπιγραφές.

Πολλοὶ — ἔμποροι, ώς ἐπὶ τὸ πλεῖστον — χρησιμοποιοῦν τὶς ἐπιγραφές αὐτὲς ώς μέσον διαφημίσεων.

Σ' ἔναν τάφο στὸ νεκροταφεῖο τοῦ Μιλάνου υπάρχει ή ἀκόλουθη ἐπιγραφή:

«Ἐνθάδε κείται ὁ Κ. Β., πιλοτούς, μοντέλλων ἀρίστης ποιότητος. Ή ἀπαρηγόρητος χήρα του συνεχίζει τὰς ἐργασίας του μακαρίτου εἰς τὴν ὁδὸν Δ..., ἀριθ. 103». *

Στὸ νεκροταφεῖο τῆς Βαρκελώνης θρίσκεται σ' ἔγαν τάφο ή ἀκόλουθη ἐπιγραφή:

«Ωνιμοζόμουν Ζοζέ Βερέντα. "Εζησα ἔξηντα χρόνια χωρὶς στενωχώριες, οὔτε ἀρρώστειες. "Ημουν ρωμαϊκός καὶ γεμάτος ζωή. Κάποια μέρα ήρθε ένας γιατρὸς νὰ μὲ ἐπισκεφθῇ καὶ μοῦ διέταξε ἔνα ἐμετωπό. Τοῦ εἶπα ὅτι δὲν μποροῦσα νὰ τὸ πάφω, ἀλλὰ ἐκεῖνος μοῦ ἀποκρίθηκε ὅτι ηταν καλὸ καὶ τὸ εἶχε φτιάξει ὁ ίδιος μὲ πολὺ προσοχὴ. Τὸ ἐπῆρα καὶ τὴν ἄλλη μέρα πέθαναν».

Τέλος ή πιὸ περίφημη ἀπὸ ὅλες τὶς ἐπιτάφιες ἐπιγραφές εἶνε τοῦ ἀρχιτέκτονος Χριστοφόρου Γιούρεν, ποὺ ἔχτισε τὸν ναὸ τοῦ Αγίου Παύλου στὸ Λονδίνο κ' ἐτάφη μέσα σ' αὐτόν:

«"Αν θέλης νὰ ιδης τὸ μνημεῖο μου, κάτιαξε γύρω σου».

Έξηντα χρόνια ζούσεν ἐκεὶ πέρα, ήσυχος καὶ εύτυχης.